

DASHKA SLATER

CARTEA GREȘELILOR FATALE

Traducere din limba engleză
de Antonia Gîrmacea

corint[✓] junior

— 2022 —

← ORAȘ

PĂRĂU

OCHI DE APĂ
PENTRU ÎNOT

PĂDURE

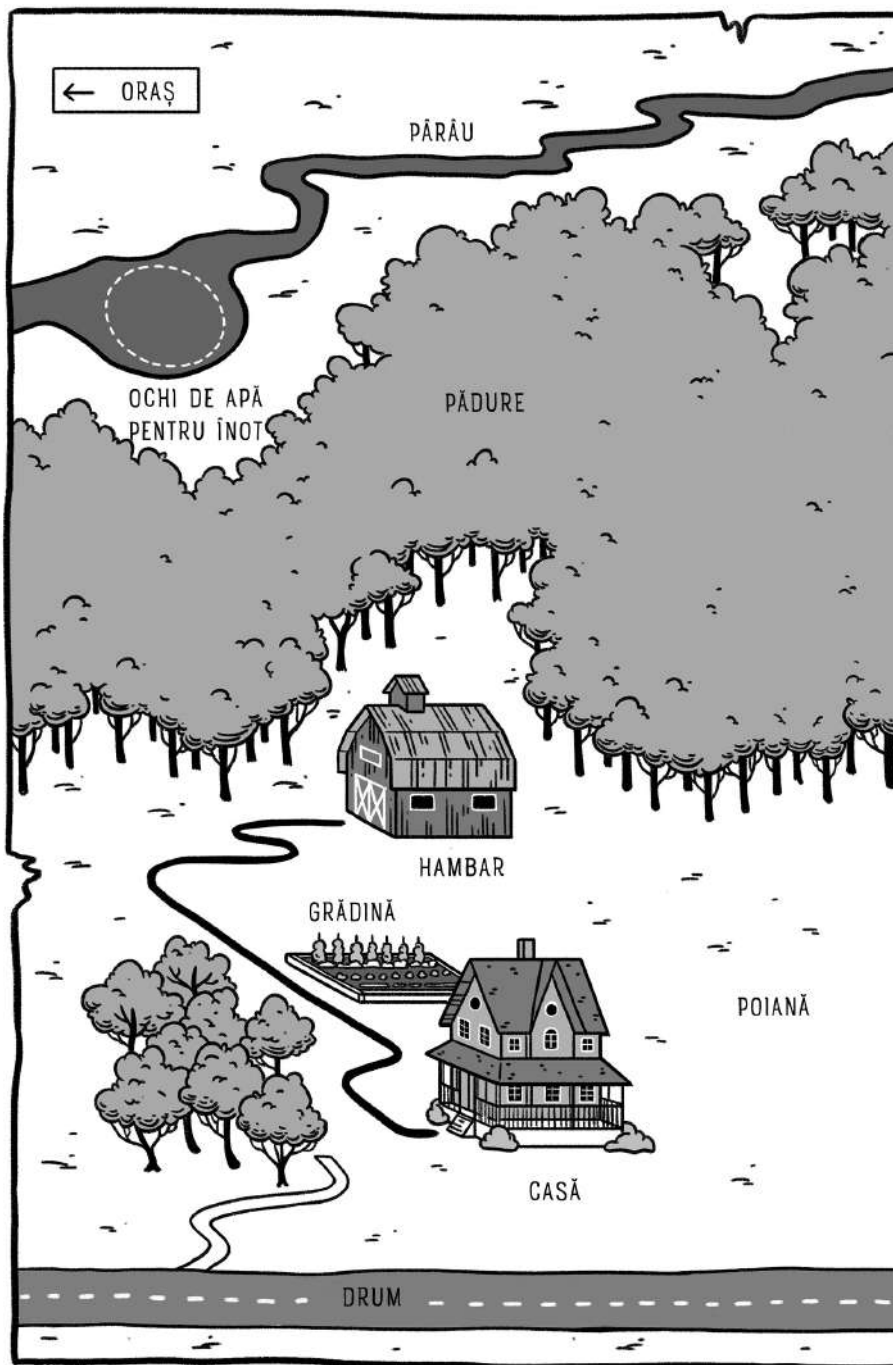
HAMBAR

GRĂDINĂ

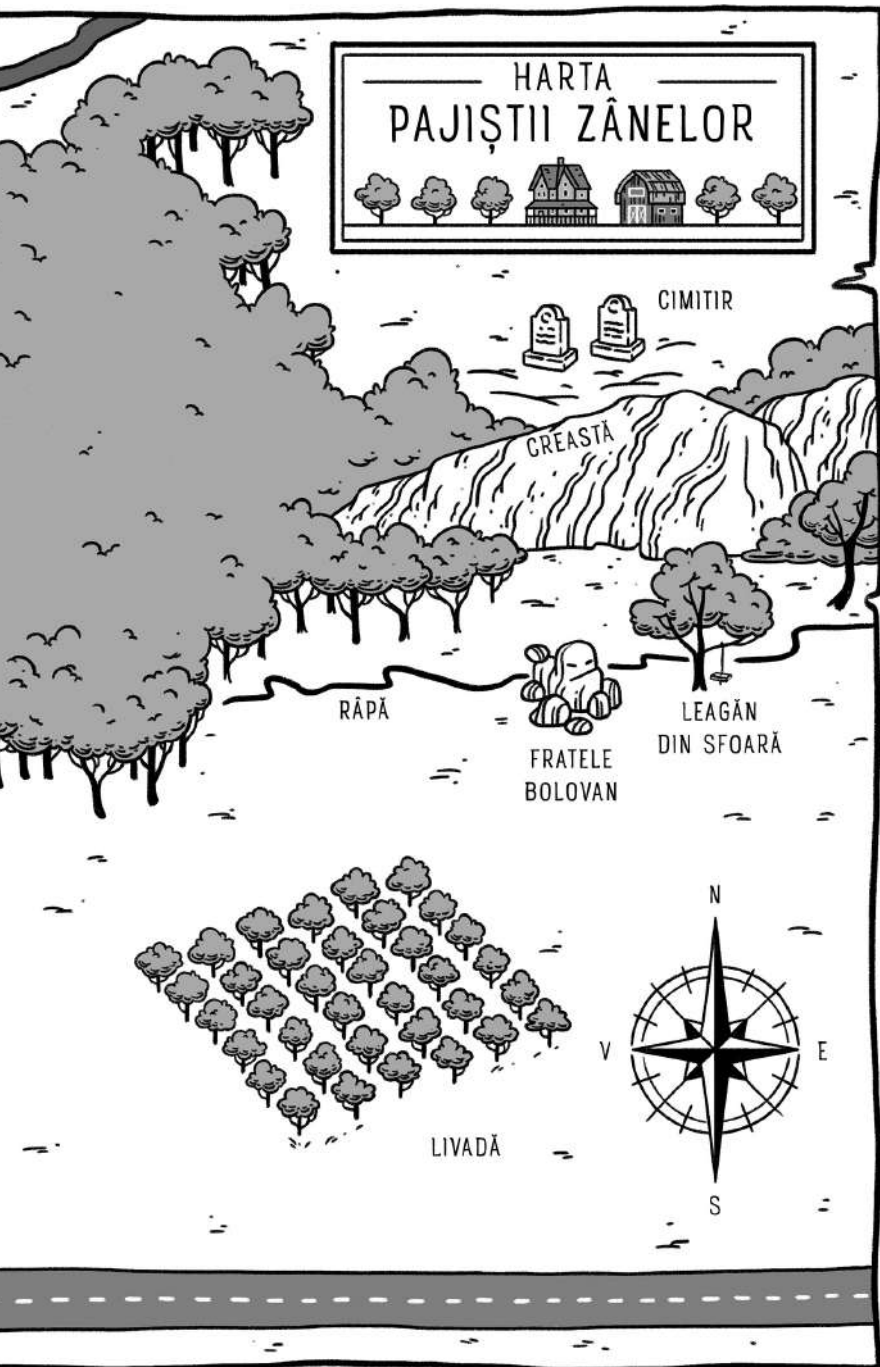
POIANĂ

CASĂ

DRUM

HARTA PAJIȘTII ZĂNELOR

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

Era ultima zi de școală și natura fremăta. Păsările ci-
Eripeau, scoteau triluri vesele și uguiau. Insectele bâ-
zâiau și zumzăiau de zor. Frunzele foșneau în copaci,
semințele scârțâiau în iarbă, iar Rufus Takada Collins,
un băiat de doisprezece ani, mergea spre casă fără să
aibă nimic în ghiozdan, în afară de hanoracul pe care
îl găsisese în fundul vestiarului, în timp ce fredona în
gând: *Vară, vară, vară*. Bineînțeles că Rufus avea des-
tulă minte cât să nu cânte cu voce tare, căci oamenii îl
credeau deja cam ciudat și, de asemenea, cântecul nu
prea avea o linie melodică. Dar, chiar dacă buzele nu i
se mișcau, chiar dacă reușea prin forța voinței sale să
tacă, inima lui cânta, oasele lui cântau, pielea lui în-
călzită de lumina soarelui cânta: *La revedere, clasa a
șasea! Salutare, vară, vară, vară!*

Rufus nu ura școala, pur și simplu ura cine era el
atunci când era la școală. Mai precis, un nimeni. Nu
era inteligent, ca tatăl lui, sau athletic, ca mama lui,

și, deși îi plăcea să stea de vorbă cu cei din jur atunci când avea ocazia, nu prea știa cum să pornească o conversație. Avea un prieten, Xander, care își petrecuse toată clasa a șasea încercând – fără prea mult succes – să-i stârnească interesul pentru un obscur joc de cărți colecționabile, numit Marshannyx. Cei mai mulți dintre copiii de la Școala Gimnazială din Galosh îl ignorau. Erau puțini cei care nu-l ignorau, iar aceia care îl băgau în seamă căutau cât mai multe căi posibile de a-i aminti de cele trei greșeli fatale pe care le făcuse în timpul clasei a șasea.

Prima greșeală fatală. În septembrie, într-o excursie cu clasa la Crescent Cove, observase pe țărm o pasăre neobișnuită și rostise, poate puțin prea tare: „E un pescăruș mascat!”. Ceea ce n-ar fi fost fatal, dacă n-ar fi încercat și să explice cât de puține șanse aveai să vezi un pescăruș mascat pe acel mal al Pacificului și dacă Aidan Renks nu s-ar fi holbat la el și n-ar fi spus cu o voce pițigăiată și exagerat de entuziastă: „Știu! E o nebunie! Nu-mi vine să cred că am unul în fața ochilor chiar acum!”

A doua greșeală fatală. În octombrie, în timpul pauzei, Rufus se oprise în toiul unui joc de baschet, deoarece era o salamandă sub coș. Ceea ce n-ar fi fost fatal, dacă nu și-ar fi dat jos pantoful stâng și nu ar fi pus salamandra înăuntru, pentru ca aceasta să nu fie strivită. Și nici măcar greșeala asta n-ar fi fost fatală, numai că Aidan Renks țipase: „Oh, Doamne, priviți!

E un pescăruș desculț!” și, deodată, întreaga afacere cu pescărușul din septembrie revenise în joc.

A treia greșeală fatală. În noiembrie, uitase să-și golească buzunarele înainte de a merge la școală și, când se așezase în bancă, strivise o grămăjoară de fructe sălbatice neobișnuite, pe care le culesese în pădure, acestea lăsându-i o pată purpuriu-maronie pe turul pantalonilor. Ce urmase? „*Răhățul* desculț!” Și în acel moment, Rufus înțelesese că cea mai bună variantă – *unica* variantă pe care o avea – era să devină invizibil și să rămână așa.

Dar acum era iunie și anul școlar se sfârșise. Ploile, ce cădeau în Galosh cu doar câteva întreruperi din octombrie până în mai, se încheiaseră. Zilele de vară puteau fi petrecute în Pajiștea Zânelor, vasta proprietate a familiei lui, situată în partea cealaltă a orașului, unde locuia bunicul său Jack. Galosh era un oraș micuț, cu puține blocuri și destul de multe parcuri. Dar Pajiștea Zânelor era un loc mult mai bun decât un parc. Avea o pădure, o poiană, o livadă și un pârau rece plin de păstrăvi. Zilele acolo erau lungi, însorite și relaxate – exact așa cum îi plăceau lui Rufus! Iar până la reînceperea școlii, în toamnă, mai erau șaptezeci și cinci de zile. *Salutare, vară, vară, vară!*

Când deschise ușa de la intrare, Rufus își îndreptă umerii puțin, ascunzându-și cântecul de vară și mai adânc în piept. Mama lui, Emi, ar fi trebuit să fie deja plecată, îi începea tura la spital. Tatăl lui, Adam, ar fi trebuit să stea la masa din bucătărie, uitându-se

pe laptop la ofertele de muncă. Nu voia niciodată să-i strice lui Rufus buna dispoziție, dar, în ultima vreme, nu se putea abține. Melancolia lui era atât de copleșitoare, întunecată și tulbure, încât părea să absoarbă totul, ca o gaură neagră.

Astăzi însă, tatăl lui nu era în bucătărie. Era în hol, așteptându-l pe Rufus.

— Bunicul Jack a avut un accident! Trebuie să mergem la Pajiștea Zânelor.

— Nu înțeleg, spuse Rufus în timp ce tatăl său conducea prin oraș. Cum și-a rupt mâna?

— A căzut, îi răspunse tatăl lui, și își trecu degetele prin părul nepieptănat, castaniu și ondulat.

— Dar *cum* a căzut?

Bunicul Jack nu era genul care să cadă. Rufus nu îl văzuse niciodată pierzându-și echilibrul, nici măcar când sărea de pe o piatră pe alta în timp ce traversa pârâul din Pajiștea Zânelor.

— După spusele mamei, a călcat pe niște scânduri putrezite din hambar.

Tatăl se uită la Rufus și ridică sprâncenele, ca și cum ar fi vrut să insiste asupra celor spuse.

— Și cum telefoanele nu au semnal acolo, a trebuit să se ducă singur cu mașina la Urgențe. Dacă mama nu și-ar fi început tura chiar în momentul în care pleca el din spital, probabil că nici n-am fi aflat!

— Ce scânduri putrezite? întrebă Rufus. Tocmai am fost în hambar săptămâna trecută. N-am văzut nicio...

— Este Pajiștea Zânelor, Rufus! Nu încerca să-i găsești o logică.

Dar Rufus chiar voia să-i găsească o logică. Îl cunoștea pe bunicul Jack, cunoștea Pajiștea Zânelor mai bine decât orice altceva pe lume, dar ceea ce îi povestea tatăl său nu se potrivea cu ce știa el. Se pregătea să-i mai pună o întrebare, când văzu că tocmai trecuseră cu viteză pe lângă drumul care ducea spre Pajiștea Zânelor.

— Tata! Acolo trebuia să virezi.

Tatăl său frână brusc și miji ochii prin parbriz.

— Nu văd.

— Dă înapoi... ai trecut deja!

Străzile din Galosh erau trasate sub forma unei rețele ordonate. Nu existau fundături, alei lăturalnice, sensuri giratorii sau alte străzi adiacente surpriză, iar drumurile curbate erau foarte rare. Dar, din motive pe care nimeni nu le putea explica, drumul neasfaltat ce ducea spre Pajiștea Zânelor era aproape imposibil de găsit, chiar dacă știai exact unde se afla. Era la marginea centrului orașului, între o parcare și un local cu *burrito*, însă îți dispărea din câmpul vizual de îndată ce te apropiiai, ca și cum ar fi fost înghițit de o ceață bruscă. Cu toate astea, Rufus avea talentul de a-l găsi.

— Nu încă, îl îndrumă pe tatăl său în timp ce acesta mergea în marșarier de-a lungul străzii. Nu încă. *Acum!*

Tatăl său viră brusc, iar vechea lor Toyota albastră se cufundă într-o ceață verde-maronie. O clipă mai târziu, drumul redeveni clar, mărginit de copaci înalți pe ambele părți. Șerpuia în sus și apoi se sfârșea brusc. Camioneta verde-închis a bunicului Jack era parcată în locul ei obișnuit, chiar în mijlocul drumului, cu cheile lăsate în contact. Nimeni în afară de rude nu trecea pe aici, așa că nu avea rost să-și facă griji c-ar fi putut veni hoții. Drumul se sfârșea în dreptul a șapte stejari. Dincolo de ei, împrejmuirea de o poiană pestriță cu lupini¹ albaștri și maci portocalii, se afla Pajiștea Zânelor.

¹ Plantă cu flori albastre, folosită ca furaj, ornamental sau ca îngrășământ (n. red.).

PAJIȘTEA ZÂNELOR

Bunicul Jack stătea pe veranda circulară a vechii ferme de un albastru cu alb, privind-și grădina. Era un bărbat îndesat, cu mustață căruntă, mâini groase și muncite și cu un smoc de păr alb acoperit de o șapcă kaki. Purta ochelari cu ramă de baga lipiți la baza nasului cu bandă adezivă, iar brațul drept îi era bandajat.

De îndată ce îi văzu pe Rufus și pe tatăl său, bunicul Jack se ridică în picioare și îi cuprinse pe fiecare într-o îmbrățișare cu un singur braț.

— Ei bine, asta e o plăcere neașteptată!

— Emi mi-a spus despre accident.

Tatăl lui Rufus se încruntă la vederea bandajului.

— Trebuia să mă asigur că ești bine. *Ținând cont că nu putem suna.* Enunță ultimele șase cuvinte ca și cum ar fi avut margini ascuțite care îi tăiau gura, dacă le-ar fi rostit prea repede.

— Chiar ți-ai rupt mâna? întrebă Rufus.

— Doar puțin.

Bunicul Jack se scufundă din nou în balansoarul său de lemn.

— Nu-i nevoie să faci din țanțar armăsar. Ar fi putut fi mai rău. Putea fi capul meu.

— Asta spuneam și eu, zise tatăl lui Rufus. Văd că ți-ai rupt și ochelarii din nou.

Bunicul Jack îi făcu cu ochiul lui Rufus.

— Mi se pare că banda arată destul de elegant, spuse. E chiar ștregărească.

— Ai nevoie de ceva? întrebă Rufus. Vrei niște ceai?

— Cum se așază un bătrânel într-un balansoar, cum se trezește că oamenii încearcă să-i servească ceai.

Bunicul Jack se rezemă de spătar și-și odihni picioarele pe balustrada verandei.

— Luați loc și țineți-mi de urât. Am un borcan de pastile și o ladă frigorifică cu pungi de gheață de la spital. Sunt bine.

— O ladă frigorifică? Vrei să spui că frigiderul nu funcționează? Tatăl lui Rufus se așeză pe treptele verandei cu genunchii depărtați, ca un greier. Rufus se rezemă de balustradă. Își dorea ca tatăl său să nu mai vadă mereu partea întunecată a lucrurilor.

— Momentan nu avem curent, recunosc bunicul Jack, dar va reveni. Mereu revine.

— Nu se poate trăi așa, tată.

— E un mod bun de a trăi. Știi că ție și surorii tale nu v-a plăcut niciodată aici, dar erai la o vârstă dificilă când ne-am mutat. Eu și Rufus însă apreciem peisajul. Făcu un semn spre priveliștea ce cuprindea atât grădina de legume de la picioarele sale, cât și peisajul vast și pestriț de verdeață din depărtare.

— Încă n-ai încercat leagănul din frânghii pe care eu și bunicul Jack l-am făcut, îi spuse Rufus tatălui său. Vezi practic toată Pajiștea Zânelor. E ca și cum ai zbura.

Tatăl său încă se uita la fața bunicului Jack.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat în hambar.

— E o poveste amuzantă, de fapt, spuse bunicul Jack. După cum știi, încercam să fac curat în hambar de mulți ani.

— Te voi ajuta eu din nou vara aceasta, interveni Rufus. Putem construi un alt Muzeu al Obiectelor Interesante.

Muzeul de anul trecut inclusese un popic vechi, o pereche de ochelari din piele pentru aviatori, o figurină – un pui din ceramică, un vraf de reviste despre box din anii 1930 și o perie pentru îngrijirea cailor.

— Vrei să zici Muzeul Vechiturilor Nefolositoare, spuse tatăl lui Rufus.

— În fine, continuă bunicul Jack. Azi-dimineață, când am scotocit pe-acolo, am descoperit o ladă frigorifică veche – genul care folosește gheață adevărată pentru a ține mâncarea rece. M-am gândit că ar putea fi utilă, dacă tot se întrerupe curentul. Dar iată partea

amuzantă. Când m-am întors să o măsoar să văd dacă ar încăpea în bucătărie, am observat o gaură mare în scânduri.

— Și ai *căzut* în gaură? Pielea de pe brațele lui Rufus se făcu găină. Sub etajul principal al hambarului se afla pivnița unde bunicul Jack își ținea lemnele pentru foc. Era o distanță mare până jos.

— Bineînțeles că nu, spuse bunicul Jack. Gaura în care am călcat era cea pe care *nu* am observat-o. Era una mică de tot, dar suficient de mare pentru piciorul meu – dacă nu aș fi întins mâna ca să amortizez căderea, nu ar fi fost nicio problemă.

Izbucni în râs și scoase un șuielat, apoi se opri brusc când îl văzu pe tatăl lui Rufus uitându-se urât la el.

— Nu e amuzant, tată.

— Desigur că e. Pajiștea Zânelor are toane. Mereu a avut. E puțin arțăgoasă momentan, dar îi va trece. Oricum, niciodată nu mi-a plăcut taburetul acela.

Făcu un semn spre perna carbonizată, din creton, a unui taburet cu trei picioare, care în mod normal se afla în sufragerie.

— A fost *incendiu*?

Tatăl lui Rufus sări în picioare să-l examineze.

— Doar unul mic. Se putea și mai rău. Ar fi putut arde ceva ce-mi plăcea.

— Rufus, spuse tatăl său. Eu și bunicul Jack trebuie să vorbim. Ce-ar fi să mergi să te uiți la acel cuib de vulturi pescari despre care îmi tot vorbești?

— Dar voiam să ți-l arăt *ție*, spuse Rufus.

Pe vremea când tatăl său lucra în departamentul de contabilitate al companiei Buckett Brand Windshield, înainte ca Marea Melancolie să se abată asupra lor, îl lăsa pe Rufus să-i arate lucrurile pe care le descoperea în Pajiștea Zânelor – vizuinile vulpilor, ochiurile de apă în care puteai înota și grupul de pietre înalte de granit pe care Rufus îl numea Fratele Bolovan, deoarece, dacă îți mijeai ochii la ele din unghiul potrivit, arătau ca un om.

— Poate data viitoare.

Tatăl său stătea lângă taburetul ars, cu brațele sale lungi încrucișate și cu umerii încovoiați. Rufus oftă. Încercase să-i arate puii de vultur pescar dungați de câteva săptămâni. Acum aproape că le dădeau penele.

— Că tot vorbim despre Muzeul Obiectelor Interesante! exclamă brusc bunicul Jack. Am găsit ceva ce voiam să-ți dăruiesc, Rufus. E în lada frigorifică din hambar. Cu toată nebunia asta, nu m-am întors să-l iau.

— Îl iau eu în drumul spre cuib, spuse Rufus.

Tatăl său închise ochii și respiră lent.

— Nu te duce în hambar, îi spuse lui Rufus. Pentru numele lui Dumnezeu, tată, unde-ți sunt mințile?

— Nu mai fi așa fricos, spuse bunicul Jack. Care sunt șansele ca două persoane să cadă într-o gaură în aceeași zi?

— Nu intra în hambar, Rufus, spuse tatăl său. M-am făcut înțeleș?

Rufus oftă.

— Foarte.